

N:o 200.

Af herr **C. A. Lindhagen**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående lagstiftning, hvarigenom ägare till skogar af mera betydande omfattning åläggas å dem införa uthållighetsbruk.

Vid förra Riksdagen väcktes bland andra frågor om skogsvård jämväl en framställning om uthållighetsbruk på skogar af större omfattning. Denna framställning motiverades sålunda:

»En ordentlig skogsvård kräfver icke blott att återväxten betryggas, utan äfven att skogskapitalet bevaras och endast den årliga tillväxten uttages. Man kan som sagdt å nuvarande enskilda skogar vinna detta genom dylika skogars förvandling till allmänna skogar. Men det kan också ske genom att ett dylikt så kalladt uthålligt skogsbruk genom lag åläggas enskilde skogsägare.

Att i ett slag göra en sådan lagstiftning för all enskild skogsmark vore teoretiskt sedt utan tvifvel det enda riktiga. Men att ålägga alla enskilde jordbrukare, som använda sin skog endast såsom en hjälp till jordbruket, en sådan skyldighet, därtill är tiden utan tvifvel icke alls mogen. Den skulle gå tungt ut öfver en mängd småbönder, som byggt sin torftiga och bekymmersamma ekonomi på vanan att kunna i de många nödfallen lita sig till skogen, och skulle kanske drifva dem till och med i landsflykt. Genomförandet af en sådan åtgärd möter också stora praktiska svårigheter af många slag.

Men de större skogsägarna, som besitta skogen endast för industriella ändamål eller innehafva stora arealer, som lämna öferskott långt utöfver husbehovet, på dessa hvilas en ovillkorlig skyldighet att vårda skogskapitalet åt landet och kommande generationer. Denna skyldighet fullgöres icke i en mängd fall, och där så sker för närvarande, så inne-

bär detta ingen trygghet. Ty äfven här kommer det att förr eller senare kanske i de flesta fall inträffa, att arfvingars och nya aktieägares begärelser eller utländska anbud leda till uttagandet på en gång af stora kapital ur skogen.

Tankar i denna riktning hafva tidigare framkommit. De äro gömda, men de skola aldrig glömmas. Redan senaste skogsvårdsstyrelse föreslog, att ägare af större arealer skogsmark skulle vara skyldig anställa en forstligt bildad skogsförvaltare samt årligen afgifva uppgifter om skogens ytvidd, beskaffenhet och skötsel samt afverkningens belopp. Nuvarande chefen för domänstyrelsen samt byråchefen därstädes för skogsärenden ha båda såsom förutvarande jägmästare i utlåtanden till norrlandskommittén förordat den ifrågasatta åtgärden. Reserveranter i nämnda kommitté ha påyrkat den. Och en motion därom, som väcktes vid 1903 års riksdag, bifölls af Andra Kammaren.

Om något ingripande skall anses ligga så att säga på brickan, så är det väl ett åläggande för större skogsägare att sköta sina skogar efter uthållighetsbruk, exempelvis genom fastställda hushållningsplaner. Därigenom får man också en utgångspunkt för att komma till rätta med dessa mera storslagna skogsköpare, som ej nöja sig med att utplundra små bondskogar utan, såsom är en vanlig tidsföreteelse, inköpa stora herrgårdar med sparad skog för att fullkomligt ödelägga skogen.»

Förenämnda framställning bifölls af Andra Kammaren, men afslogs af den första.

Denna sak är mycket angelägen. Nya bevis på behofvet af en dylik lagstiftning hopa sig alltjämt. Senaste belysande exemplet är nordiska trävarubolagets framställning till Kungl. Maj:t om en forcerad afverkning af bolagets lappmarksskogar. I fråga om dessa skogar sätter den speciella för Lappmarken gällande skogslagstiftning någon damm för afsikterna. Men man kan förstå hur det kan gå på andra orter, där stora skogsägare, numera allt oftare representanter för utländska intressenter, få tämligen obehindradt nedhugga skogarne för att skaffa sig rörligt kapital eller uttaga öfverdrifvet höga köpeskillingar, som betingats af den föregående ägaren.

Det torde, såsom 1907 års lagutskott erinrade, böra för tydlighetens skull anmärkas, att med uthålligt skogsbruk menas ett sådant, som, med beaktande af olika förhållanden och däraf betingade olika omloppstider och olika brukningssätt på olika orter, bibehåller skogen vid en stadig afkastningsförmåga.

Jag hemställer alltså:

att Riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla om framläggande för Riksdagen af förslag till lagstiftning, hvarigenom bolag och enskilda personer, som äga skogar af mera betydande omfattning, åläggas att å dem införa uthålligt skogsbruk.

Stockholm den 26 januari 1908.

Carl Lindhagen.